

ข่าววัดบางแสน

ค่ายคำสอนภาคฤดูร้อน 2022 เตรียมรับศีลมหาสนิท เริ่มแล้วทุกวันอาทิตย์ หลังมิสซาสาย
รวม 12 สัปดาห์ จำนวนวันนี้ 14 เพิ่มฟิลิปปินส์อีก 6 เป็น 20 บรรรยากาศแสนร่มรื่น

สารวัด <http://www.bangsaenchurch.org>

วัดแม่พระเมืองลูร์ด

<< OUR LADY OF LOURDES CHURCH >> บางแสน

ปีที่ 28 ฉบับที่ 1412 วันอาทิตย์ที่ 3 เมษายน 2565/2022

สัปดาห์ที่ 5 เทศกาลมหาพรต
ยอห์น 8:1-11

“ท่านผู้ใดไม่มีบาป จงเอาหินทุ่มนางเป็นคนแรกเถิด”

ขคิด

ตัวอย่างของไข่เยชูเจ้าทรงสอนให้เราตระหนักว่า เราจะดำเนินชีวิตตกอยู่ในสภาพของบาปตลอดไปไม่ได้ แน่หนอนที่ท่าทำของพระองค์ต่อคนบาปคือ ความเมตตาสงสาร และให้อภัย พระองค์ทรงให้ออกาส ไม่ได้มองอดีตที่ผิดพลาด แต่มองเห็นอนาคตที่เราสามารถจะเปลี่ยนแปลงตัวเองไปในทางที่ดีขึ้นได้ ความรักความใจดีของพระองค์ที่มีต่อเราไม่สามารถเป็นเหตุผลให้เราไม่พยายามปรับปรุงตนเอง เราต้องพยายามเปลี่ยนแปลง แกไข่ ร่วมมือกับพระพรชทานของพระองค์ในการทำให้ตัวเราเองนั้นเอาชนะความโน้มเอียงที่ไม่ดี และบาปต่างๆที่เป็นอุปสรรคทำให้เราไม่สามารถที่จะรักพระและรักเพื่อนมนุษย์ได้

ปฏิทินสัปดาห์หน้า

วันจันทร์ที่ 4 เม.ย. 22 ระลึกถึง น.อิสิดโโร พระสังฆราชและนักปราชญ์
วันอาทิตย์ที่ 10 เม.ย. 22 อาทิตย์พระทรมานของพระเยซูคริสตเจ้า

เรื่องน่ารู้ของคริสตชน

สัญลักษณ์ในคริสต์ศิลป์

หมวด 2 ดอกไม้ ต้นไม้ และพืช

ดอกเคิล (Cockle) เป็นวัชพืชซึ่งพบเห็นได้ทั่วไปตามทุ่งนาที่ไถหว่านแล้ว และมักขึ้นเบียดแทรกหญ้าที่ปลูกไว้ดอกเคิลจึงใช้เป็นสัญลักษณ์ของความชั่วร้ายที่เข้าแทรกแซงพระศาสนจักร โดยมีที่มาจาก “โยบ” 31:41 ว่า “จงปล่อยให้ทิสเทิลขึ้นแทนข้าวสาลี และดอกเคิลแทนข้าวบาร์เลย์”

ข้อคิดสะกิดใจ

โลกใบนี้

เมื่อย้ายบ้านจนทรัพย์ไปได้ครบ
มีแต่บุญและบาปทาบติดกาย
มองโลกในแง่ดีเป็นสีสวย
ถ้าทุกอย่างเรามองไปในแง่ดี

พอย้ายภพทรัพย์สิ้นก็บิณฑาย
ยังไม่สหายพระวาจาจากคำใจ
ฉาบไว้ด้วยความรักพร้อมศักดิ์ศรี
โลกใบนี้ก็สดใสในใจเรา

ข่าววัดบางแสน

ค่ายคำสอนภาคฤดูร้อน 2022 เตรียมรับศีลมหาสนิท เริ่มแล้วทุกวันอาทิตย์ หลังมิสซาสาย
รวม 12 สัปดาห์ จำนวนวันนี้ 14 เพิ่มฟิลิปปีนส์อีก 6 เป็น 20 บรรยากาศแสนร่วมรื่น

กลุ่มนิสิตเซนต์มารีย์

(ต่อจากหน้า 5)

เหมือนประชดตัวเองไปก่อนแล้วหรือ เมื่อไม่มีแรงจูงใจให้ขยันออกกำลังกาย จึงขยันหาอะไรที่ทำลายสุขภาพกินแทน... ซึ่งก็เกี่ยวกับของจัดของในบ้าน แต่ขยันซื้อของออนไลน์เข้าบ้าน อะไรทำนองนี้ ที่พอทบทวนได้จะเห็นว่า คนเราตัดสินใจอะไรกันแปลก ๆ อยู่บ่อย ๆ ก็ในเมื่ออยากมีเงินก็อย่าขยันใช้ ซึ่งก็เกี่ยวข้องออกกำลังกายอย่างน้อยก็ไม่ควรขยันกิน และแน่นอนซึ่งก็เกี่ยวกับของ ก็ต้องไม่ขยันสะสม... เพราะสุดท้ายความขี้เกียจอาจไม่มี หรือไม่สำคัญเท่ากับว่า ทำไมเราถึงขยันกับเรื่องที่มีมันไม่ทำให้ชีวิตไม่ดีขึ้น หรือเป็นภาระกว่าเก่านะ เราคิดอะไรอยู่? นั่นสิไม่เข้าใจ ณ ตอนนั้น อะไรอยู่ในหัวเรา? ปล.นอกจากเรื่องนี้ที่จะให้มองความขี้เกียจในมุมหนึ่งที่อาจไม่มีอยู่จริงแล้ว เรายังปรับทัศนคติไปใช้พัฒนาตัวเองได้จากบทความ [การพัฒนาตนเองแบบขี้เกียจๆ](https://sirichaiwatt.com)

ที่มา <https://sirichaiwatt.com>

อาทิตย์วนคิด

เพราะคนที่ขอล้างใจได้ คนที่แสวงหาจึงพบ

การภาวนาด้วยความ پاکเพียงอย่างสม่ำเสมอแสดงให้เห็นถึงความจำเป็นที่ต้องร้องขอความช่วยเหลือจากพระเจ้า บิดาใน โลกนี้ยังรู้จักให้ของดีแก่ลูก พระบิดาบนสวรรค์ผู้ดีพร้อมของเราจะให้ของที่ดีกว่าหรือดีที่สุดสำหรับเราอย่างแน่นอน และของประทานนั้นก็คือ **“พระจิตเจ้า”** พร้อมกับผลแห่งพระพรของพระองค์ อัน ได้แก่ **ความรัก ความชื่นชม ความสงบ ความอดทน ความเมตตา ความใจดี ความซื่อสัตย์ ความอ่อนโยน และการรู้จักควบคุมตนเอง (กท 5:22-23)** แต่เราต้องวอนขอ

เพราะคนที่ขอล้างใจได้ คนที่แสวงหาจึงพบ

วัดแม่พระเมืองลูร์ด บางแสน

เลขที่ 167 ถนนลงหาดบางแสน ตำบลแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี

เมิดทรายใต้พระแท่น

ยน 8:1-11

เวลานั้น พระเยซูเจ้าเสด็จไปยังภูเขามะกอกเทศ เข้าตรูวันรุ่งขึ้น พระองค์เสด็จไปในพระวิหารอีก ประชาชนเข้ามาห้อมล้อมพระองค์ พระองค์ประทับนิ่ง แล้วทรงเริ่มสั่งสอน

บรรดาธรรมาจารย์และชาวฟาริสีนำหญิงคนหนึ่งเข้ามา หญิงคนนั้นถูกจับขณะล่วงประเวณี เขาให้นางยืนตรงกลาง แล้วทูลถามพระองค์ว่า “อาจารย์ หญิงคนนั้นถูกจับขณะล่วงประเวณี ในธรรมบัญญัติโมเสสสั่งเราให้ทุ่มหินหญิงประเภทนี้จนตาย ส่วนท่านจะว่าอย่างไร”

เขาถามพระองค์เช่นนี้เพื่อจับผิดพระองค์ หวังจะหาเหตุกล่าวโทษพระองค์ แต่พระเยซูเจ้าทรงก้มลง เอานิ้วพระหัตถ์ขีดเขียนที่พื้นดิน เมื่อคนเหล่านั้นยังทูลถามย้าอยู่อีก พระองค์ทรงเงยพระพักตร์ขึ้น ตรัสว่า “ท่านผู้ใดไม่มีบาป จงเอาหินทุ่มนางเป็นคนแรกเถิด” แล้วทรงก้มลงขีดเขียนบนพื้นดินต่อไป เมื่อคนเหล่านั้นได้ฟังดังนี้ ก็ค่อย ๆ ทอยออกไปทีละคน เริ่มจากคนอาวูโส จนเหลือแต่พระเยซูเจ้า ตามลำพังกับหญิงคนนั้น ซึ่งยังคงยืนอยู่ที่เดิม พระเยซูเจ้าทรงเงยพระพักตร์ขึ้น ตรัสกับนางว่า “นางเอ๋ย พวกนั้นไปไหนหมด ไม่มีใครลงโทษท่านเลยหรือ” หญิงคนนั้นทูลตอบว่า “ไม่มีใครเลย พระเจ้าข้า” พระเยซูเจ้าตรัสว่า “เราก็ไม่ลงโทษท่านด้วย ไปเถิด และตั้งแต่นี้ไป อย่าทำบาปอีก”

ข้อคิด

ตัวอย่างของพระเยซูเจ้าทรงสอนให้เราตระหนักว่า เราจะดำเนินชีวิตตกอยู่ในสภาพของบาปตลอดไปไม่ได้ แน่หนอนที่ท่าทีของพระองค์ต่อคนบาปคือ ความเมตตาสงสาร และให้อภัย พระองค์ทรงให้โอกาส ไม่ได้มองอดีตที่ผิดพลาด แต่มองเห็นอนาคตที่เราสามารถจะเปลี่ยนแปลงตัวเองไปในทางที่ดีขึ้นได้ ความรักความใจดีของพระองค์ที่มีต่อเรา ไม่สามารถเป็นเหตุผลให้เราไม่พยายามปรับปรุงตนเอง เราต้องพยายามเปลี่ยนแปลง แก้ไข ร่วมมือกับพระพรหรรษาของพระองค์ในการทำให้ตัวเราเองนั้นเอาชนะความโน้มเอียงที่ไม่ดี และบาปต่างๆที่เป็นอุปสรรคทำให้เราไม่สามารถที่จะรักพระและรักเพื่อนมนุษย์ได้

..... เจ้าวัด

นิทาน ความคิด คติสอนใจ

ต้องใช้เวลา

แม้ว่าพระเจ้าสามารถเปลี่ยนแปลงเราได้ทันที แต่พระองค์ทรงเลือกที่จะพัฒนาเราอย่างช้าๆ พระเยซูทรงจงใจใช้วิธีค่อยๆ พัฒนาสาวกของพระองค์ เช่นเดียวกับที่พระเจ้าทรงอนุญาตให้คนอิสราเอลยึดแผ่นดินแห่งสัญญา “ทีละเล็กละน้อย” เพื่อพวกเขาจะไม่ถูกทำลาย พระองค์ก็เลือกที่จะทำงานเป็นขั้นเป็นตอนในชีวิตของเราเช่นกัน ทำให้ใช้เวลาไม่นานเหลือเกินที่จะเปลี่ยนแปลง และเติบโต

1. เราเรียนรู้ช้า เรามักจะต้องเรียนซ้ำๆ ถึง 40 หรือ 50 ครั้งจึงจะเข้าใจอย่างถ่องแท้ เมื่อปัญหาเกิดขึ้นซ้ำๆ เราก็คิดว่า “เอาอีกแล้ว ผมเรียนบทเรื่องนี้ไปแล้วนี่นา” แต่พระเจ้าทรงทราบดีกว่า ประวัติศาสตร์ของอิสราเอลแสดงให้เห็นว่า เราล้มบทเรียนที่พระเจ้าสอนได้เร็วเพียงไร และหวนกลับคืนสู่รูปแบบพฤติกรรมเก่าๆ อย่างรวดเร็ว เราจำเป็นต้องเรียนรู้ซ้ำหลาย ๆ ครั้ง

2. เราต้องทิ้งสิ่งเก่า ๆ มากมาย หลายคนไปหาผู้ให้คำปรึกษาด้วยปัญหาส่วนตัวหรือปัญหาความสัมพันธ์ซึ่งสั่งสมมานานหลายปี แล้วพูดว่า “ผมต้องการให้คุณช่วยนะ ผมมีเวลาหนึ่งชั่วโมง” พวกเขาคาดหวังอย่างไรดีเพียงสาที่จะแก้ไขความยุ่งยากที่ยาวนาน และฝังรากลึกภายในเวลาอันรวดเร็ว เนื่องจากปัญหาของเราส่วนใหญ่และนิสัยไม่ดีทุกอย่างของเรา ไม่ได้เกิดขึ้นเพียงชั่วข้ามคืน มันจึงไม่สมเหตุสมผลที่จะคาดหวังว่าสิ่งเหล่านั้นจะหายไปทันที ไม่มียา หรือคำอธิษฐาน หรือหลักการใดที่จะแก้ไขความเสียหายที่สั่งสมมานานหลายปีได้ในทันที มันต้องอาศัยการทุ่มเทเพื่อขจัดและทดแทนด้วยสิ่งใหม่ พระคัมภีร์เรียกการกระทำเช่นนี้ว่า “ทิ้งตัวเก่า” และ “สวมสภาพใหม่” แม้ว่า คุณจะ ได้รับธรรมชาติใหม่ที่กลับใจเชื่อ แต่คุณก็ยังมึนสับสน รูปแบบ และการกระทำเก่าๆ ซึ่งต้องถูกขจัดออกและทดแทนด้วยสิ่งใหม่

3. เรากลัวที่จะเผชิญหน้าความจริงเกี่ยวกับตัวเราด้วยความถ่อมใจ ผมได้ชี้ให้เห็นแล้วว่าความจริงจะทำให้เราเป็นอิสระ แต่มันก็มักจะทำให้เราน่าสังเวชก่อน เรากลัวว่าเราจะพบอะไรบางอย่าง ถ้าเราเผชิญหน้ากับความบกพร่องในนิสัยของเราอย่างเปิดเผย ความกลัวนี้เองที่จำองเราไว้ในคุกแห่งการไม่ยอมรับความจริง จนกระทั่งเรายอมให้พระเจ้าส่องแสงแห่งความจริงของพระองค์บนความผิดพลาด ความล้มเหลว และปัญหาต่างๆ ของเราเท่านั้น เราจึงจะเริ่มแก้ไขสิ่งเหล่านั้นได้ นี่คือเหตุผลที่เราไม่สามารถเติบโตได้ถ้าไม่มีท่าทีถ่อมใจและยอมรับการสอน

4. การเติบโตมักจะเจ็บปวดและน่ากลัว ไม่มีการเติบโตที่ปราศจากการเปลี่ยนแปลง ไม่มีการเปลี่ยนแปลงที่ปราศจากความกลัวหรือการสูญเสีย และไม่มีการสูญเสียที่ปราศจากความเจ็บปวด การเปลี่ยนแปลงทุกรูปแบบนั้นมาพร้อมกับความสูญเสียบางสิ่งบางอย่าง คุณต้องทิ้งวิถีเก่าเพื่อมีประสบการณ์กับวิถีใหม่ เรากลัวการสูญเสียเหล่านี้ แม้ว่าวิถีเก่าของเราจะทำให้ตัวเองต้องล้มเหลว เพราะมันเหมือนกับรองเท้าคู่เก่าที่ขาดวัน อย่างน้อยมันก็ใส่สบายและคุ้นเคย ผู้คนมักจะสร้างเอกลักษณ์ของพวกเขา เราพูดว่า “มันก็เหมือนกับผมที่...” และ ผมก็เป็นอย่างนี้แหละ” สิ่งที่เรากังวลโดยไม่รู้ตัวก็คือ ถ้าฉันทิ้งนิสัย บาดแผล หรือปัญหาของตัวเองไปแล้ว ฉันจะเป็นใครล่ะ ความกลัวนี้สามารถทำให้คุณโตช้าลงได้ อย่างแน่นอน

กลุ่มนิสิตพัฒนารีย์

เมื่อซีเกียจไม่มีจริง (เพราะมันเป็นเรื่องที่ไม่อยู่ในหัวเรา) ตอนที่ 4

ไม่ใช่แค่มองว่าไม่จำเป็น แต่ไม่เคยอยู่ในสายตา และไม่อยู่ในหัวเรา(คิด)เราเลย ดังนั้นถ้าเพียงแค่รู้สึกต้องทำอะไรโดนบอกให้ทำ ความซีเกียจหรือแท้จริง คือ ความรู้สึกไม่ยอมทำ ยอมเข้ามาแทรกโดยง่าย... สิ่งแวดล้อมกับพื้นเพการดำเนินชีวิตก็มีส่วนในบางเรื่อง เช่น คนที่โตมาในชุมชนแออัด ความท้อทรมาน ไม่เรียบร้อยของสิ่งของเป็นเรื่องที่ชินตา ดังนั้นเมื่อเขามีบ้าน การปล่อยบ้านรกไปบ้างจึงไม่รู้สึกอะไร หรือ วัยรุ่นอาจที่ไม่รู้สึกอะไรกับการใส่เสื้อผ้าที่ไม่รีด เพราะเขาไม่ได้แคร์สังคมอื่น และสังคมเขาเองก็ไม่มีใครมาใส่ใจกับการที่เสื้อจะยับไปบ้าง ดังนั้นการต้องขยันรีดเสื้อ จึงไม่เกิดขึ้น ภาวะเช่นนี้หากเป็นเราก็คงรู้สึกเสียเวลา จะมานั่งรีดทำไมไม่มีใครสนใจ ไม่รีดก็ใส่ได้..... ลองคิด จินตนาการดูว่า... เวลาที่เราเดินผ่านก้อนหินก้อนหนึ่ง ไม่เล็กไม่ใหญ่ ที่สนามหน้าบ้าน เราอาจเดินผ่านไปโดยไม่มองมัน ก็แค่ก้อนหิน แต่เมื่อใดมันมาอยู่บนพื้นปูนเขตบ้าน หรือช่องทางเดิน มันจะเริ่มเกะกะ อาจทำให้เกิดอันตรายแน่นอนเราจะจัดการมัน..... แต่ในอีกด้านของคนที่มีเรื่องการจัดสวนหน้าบ้าน หรือชอบให้หน้าบ้านสะอาดตา หินก้อนนั้นบนสนามย่อมไม่ใช่ที่ที่มันควรอยู่ เขาก็นำมันไปจัดการ จัดระเบียบไม่เพียงหินก้อนนั้น เศษใบไม้ กิ่งไม้ รวมไปถึงทุกส่วนของสนามเป็นแน่ และเวลาใครผ่านไปมาก็จะรู้สึกว่า เขายยันจัง.... นี่คือการแตกต่างของโอกาส ในการที่เราจะตอบสนองต่อสิ่งหนึ่งบนความขยัน หรือซีเกียจ เพราะเมื่อเราเห็นหินก้อนนั้นสำคัญ หรือที่จริงอยู่ในองค์ประกอบของสิ่งที่เราให้ความสำคัญ เราจะเห็นมันในอีกแบบดังที่ยกตัวอย่างก็ไม่ได้หมายความว่า หินก้อนนั้นสำคัญที่สุด หรือเรื่องที่เรายยันทำมันต้องสำคัญที่สุด เพียงแต่มันเป็นส่วนหนึ่งของเรื่องที่อยู่ในหัวเรา หรือเรื่องที่เรารู้สึกไม่เท่าทันเอง และหากมันเข้ามาอยู่ในหัวเราแล้ว จะเล็ก จะใหญ่ มันจะค้างคาใจ วันในหัวจนทำให้ซีเกียจแค่ไหนก็ต้องไปจัดการ...

แรงจูงใจ.... สรุปร หรือโดยรวมเราอาจตีความกันได้ตั้งแต่ส่วนแรก ๆ แล้วว่า นี่อาจเป็นเพียงเรื่องของ “แรงจูงใจ” ซึ่งการจะสร้างแรงจูงใจใส่สิ่งที่ “ซีเกียจ” หรืออีกความหมายคือ สิ่งที่ไม่สนใจ รู้สึกไม่สำคัญ มันย่อมยาก เพราะคนเรามีทั้งพื้นฐานชีวิต, ความอยาก, ความต้องการ ต่างกันในแต่ละช่วงเวลา วัยเด็กย่อมใส่ใจบางสิ่งมากกว่า หรือวัยผู้ใหญ่เหมือนกันแต่ภาวะ สถานการณ์ต่างกัน ย่อมให้ความสำคัญบางเรื่องไม่เหมือนกันแต่ที่มากกว่าแรงจูงใจ คือการ “ตัดสินใจ” ที่ผิดเพี้ยน หรือแปลกประหลาดของเราเอง เบื้องต้นก็คือ ขยันในสิ่งที่ไม่ควรขยัน อยากมีเงินเยอะ ๆ ทั้งที่รู้ว่ามันยาก แต่แทนที่จะขยันเก็บออม ก็มักตัดสินใจ ใช้จ่ายเพื่อซื้อความสุขเบื้องต้นเอาแทน